

[Christiani.]

Lov om Begunstigelse for Kolindsund Lodsejerlag — Forslag til denne Lov blev fremsat for Folketinget den 10. April 1933 —, hvorved der meddeles Kolindsund Lodsejerlag Ret til at give Henstand med Pumpeafgiften, uden at den tidsbestemte Panteret fortabes. I Forbindelse hermed blev det omtalte Udvalg nedsat. Dette Udvalg har afgivet en udførlig Beretning, som indeholder mange interessante Momenter, og jeg kan kun henvise Tingets Medlemmer til at studere denne Beretning i Detailler; de vil derved faa et klart Indtryk af, hvorledes Forholdene ligger.

Om selve Lovforslaget er der det at sige, at det ganske overvejende bygger paa denne Kommissionsbetænkning. § 1 gaar ud paa, at der kan stilles 450 000 Kr. til Raadighed for Ejerslaget som Laan og Tilskud i Henhold til Grundforbedringsloven. Nu kunde man spørge, om det virkelig er nødvendigt at anvende en saa stor Sum, og derved har vi foreløbig ikke andet at holde os til end denne Kommission og dens sagkyndige Medlemmers, de Herrer Claudi Wesths og Tylvads Beretninger om de Foranstaltninger, som er nødvendige for at bringe hele Kolindsund-afvandingsystemet i den rette Orden.

Man kunde i denne Sammenhæng spørge, hvilke økonomiske Værdier der egentlig her staar paa Spil, og derved synes jeg, det har sin Interesse at se paa den Driftsoversigt, som findes i Lovforslagets Bilag, hvoraf fremgaar, at de Indtægter, man mener at kunne paaregne, er 520 000 Kr., medens de afgiftspligtige Lodsejeres samlede Udgifter er 512 000 Kr. Der ligger altsaa ikke her noget større økonomisk Problem, idet der i disse Udgifter vel er medregnet en 7 pCt.s Forrentning af Gælden paa 1 Mill. Kr., men derimod ikke noget Beløb til Driftslederløn; hvis denne Udgift skal afholdes, er der egentlig ikke Penge til Afholdelse af den omtalte Renteudgift.

Men paa den anden Side maa det være klart — og det fremgaar jo ogsaa af hele Fortiden —, at naar Indtægten ikke er blevet større end 520 000 Kr., ligger det i, at man har regnet med de smaa Priser i 1933, medens Fortiden viser, at man har været oppe paa ganske andre Indtægter, helt oppe paa 1,2 Millioner, og det er derfor ikke noget alt for optimistisk Syn, hvis man tænker sig, at om ikke de samme gyldne Tider vil vende tilbage, saa dog i hvert Fald Tider, hvor Indtægterne vil kunne komme til at overstige betydeligt de 520 000 Kr. Jeg kunde derfor tænke mig at stille det Spørgsmaal, om det ikke i saa Tilfælde vilde være

rimeligt, at en Amortisering af et saadant Laan i nogen Grad blev sat i Forbindelse med de Indtægter, som kunde tænkes at komme i Fremtiden. Hvis der f. Eks. kom nogle gode Aar og de 500 000 Kr. blev til 700 000 eller 800 000, var der i og for sig ikke nogen Grund til at fastsætte en Amortisationstid paa 15 Aar, men det er maaske af andre Grunde ikke særlig praktisk, og det stemmer jo i hvert Fald ikke med selve Grundforbedringsloven. Det er et Spørgsmaal, som man kan tale om i Udvalget. Man kan ogsaa i Udvalget drøfte, om det er nødvendigt at anvende de 450 000 Kr. i disse Tider, hvor der er knapt med Penge alle Vegne. Over for en saadan Betragtning er dog vist at sige, at kun ved Anvendelsen af denne Sum vil man kunne faa Anlægget i den tilstrækkelig gode Tilstand, som det gerne hurtigst muligt skulde bringes i; den fornødne Afvanding vil give en Forbedring af de Arealer, som nu lider under en delvis Surhed og Ufrugtbarhed, som vil kunne afhjælpes, hvis Summen ydes, men det er muligt, at Beløbet kan nedbringes noget, og at man saa senere, naar Tiderne bliver bedre, maaske kan forøge det. Ogsaa det er et Spørgsmaal, som man kan drøfte i Udvalget og maaske ved Samtale med særligt sagkyndige. Jeg skal dernæst sige et Par Ord om § 2. I denne Paragraf gaar man jo ind paa det Princip, at ikke alene skal de Ejere, der hidtil har været bidragspligtige, være forpligtet til at deltage i Amortisationen af dette Laan, men ogsaa alle de øvrige Ejere, som hidtil har været afgiftsfri. Det er naturligvis et farligt Princip, idet der er Tale om at stryge en skødemæssigt fastlagt Fritagelse for at bidrage til Udgifterne ved Tørholdelsen af Kolindsund. Selv om man vil sige, at de Lodder, der ikke hidtil har bidraget, nyder en betydelig Fordel ved de paatænkte Foranstaltningers Gennemførelse, er det alligevel betænkeligt at paalægge disse hidtil afgiftsfri Lodder en vis Deltagelse i Udgifterne ved Tørholdelsen. Man kunde naturligvis derved overfor sige — og det er jo ogsaa det, jeg mener, man maa sige, hvis man skulde acceptere dette Princip —, man kunde sige til de afgiftsfri Lodsejere: hvis I ikke paa en eller anden Maade medvirker til at bære de Udgifter, her er Tale om, saa vil de øvrige Ejere, som altsaa alene maa bære Byrden, kunne anlægge Sag mod jer, idet de siger: disse Foranstaltninger, som vi nu har truffet, har været nødvendige; de er kommet ogsaa jer til gode, altsaa skal ogsaa I betale — og en saadan Sag vilde de ganske utvivlsomt, saa vidt jeg forstaar,